

Slovo: 37. Božský rodokmen

Bůh se v Ježíši Kristu ponížil, stal se jedním z nás, vzal za svou i naši všelijakou minulost a to nás vede k sounáležitosti, vytváří to novou situaci, nové poměry, nový svět.

Slovo

Božský rodokmen

1. čtení: Žalm 89, 2 – 5 a 21 – 30

2 O Hospodinově milosrdenství chci zpívat věčně, svými ústy v známost uvádět tvou věrnost po všechna pokolení.

3 Pravím: Tvoje milosrdenství je zbudováno navěky, v nebesích jsi pevně založil svou věrnost,

4 řekl : „Uzavřel jsem smlouvu se svým vyvoleným, přísahal jsem Davidovi, svému služebníku:

5 Dám, že tvé potomstvo bude navěky stát pevně, já jsem zbudoval tvůj trůn pro všechna pokolení.“

21 Nalezl jsem Davida, svého služebníka, pomazal jsem ho svým olejem svatým.

22 Pevně bude moje ruka při něm, udatným ho učiní má paže.

23 Nepřítel ho nepřekvapí a bídák ho nepokoří.

24 Před ním potru jeho protivníky, porazím ty, kdo ho nenávidí.

25 Bude s ním mé milosrdenství a věrnost, jeho roh se pozvedne v mém jménu.

26 I na moře vložím jeho ruku a jeho pravici na řeky.

27 On mě bude vzývat: ‚Tys můj Otec, můj Bůh, moje spásná skála,‘

28 a já ho učiním prvorozeným, nejvyšším nad králi země.

29 Svoje milosrdenství mu zachovám věčně, věrně dodržím svou smlouvu.

30 Jeho potomstvu dám trvat navěky, jeho trůnu po všechny dny nebes.

2. čtení: Matouš 1, 1 – 17; Titovi 3, 9

1 Listina rodu Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abrahamova.

2 Abraham měl syna Izáka, Izák Jákoba, Jákob Judu a jeho bratry,

3 Juda Farese a Záru z Támary, Fares měl syna Chesróma, Chesróm Arama.
4 Aram měl syna Amínadaba, Amínadab Naasona, Naason Salmóna,
5 Salmón měl syna Bóaza z Rachaby, Bóaz Obéda z Rúť, Obéd Isaje
6 a Isaj Davida krále. David měl syna Šalomouna z ženy Uriášovy,
7 Šalomoun Roboáma, Roboám Abiu, Abia Asafa,
8 Asaf Jóšafata, Jóšafat Jórama, Jóram Uziáše.
9 Uziáš měl syna Jótama, Jótam Achaza, Achaz Ezechiáše ,
10 Ezechiáš Manase, Manase měl syna Amose, Amos Joziáše,
11 Joziáš Jechoniáše a jeho bratry za babylónského zajetí.
12 Po babylónském zajetí Jechoniáš měl syna Salatiela, Salatiel Zorobabela,
13 Zorobabel Abiuda, Abiud Eliakima, Eliakim Azóra,
14 Azór Sádoka, Sádok Achima. Achim měl syna Eliuda,
15 Eliud Eleazara, Eleazar Mattana, Mattan Jákoba,
16 Jákob pak měl syna Josefa, muže Marie, z níž se narodil Ježíš, řečený Kristus.
17 Všech pokolení od Abrahama do Davida bylo tedy čtrnáct, od Davida po babylónské zajetí čtrnáct a od babylónského zajetí až po Krista čtrnáct.

9 Hloupým sporům o rodokmeny, rozbrojům a hádkám o Zákon se vyhýbej. Jsou zbytečné a k ničemu.

Sestry a bratři,

svého času jsem se zabýval rodokmenem předků z otcovy strany. Táta nám totiž říkal, že jeho praděda Martin Raeder byl německý šlechtic kdesi v dnešním středním Polsku. A že prý jeho děda Gottlieb ze šlechtického domu odešel pro ústrky macechy a nevlastních bratrů. Tak se z něj stal obyčejný sedlák.

Legenda, která se nedá ověřit. Nejdál, kam jsem při bádání došel, byl matriční zápis z roku 1877 o narození Gottliebova syna, mého dědy Ludvíka. Samozřejmě bez jakékoli zmínky o urozeném stavu.

Historici tvrdí, že podobné rodinné legendy jsou poměrně časté. Kdo by nestál o modrou krev, která může rod pozvednout z bezvýznamnosti! Ověřit se to dá ale jen stěží a obvykle se zjistí, že je to skutečně jen legenda.

„Hloupým sporům o rodokmeny se vyhýbej,“ je psáno v epištole Titovi. Nejspíš s tím byl v křesťanském sboru, který měl Titus na starosti, problém. Proč?

Dneska se genealogií zabývá kde kdo, problémem bývá snad jenom rozluštit zápisy ve starých matričních knihách. Ale hloupé spory? Proč by se měl někdo s někým hádat o předcích?

No, dneska je pátrání v rodové linii především zábava, koníček a dobrodružství. Dřív měl rodový původ daleko větší význam než dnes.

Často na něm záviselo, jaké měl člověk postavení ve společnosti, případně jakou měl před sebou kariéru.

Ostatně, ještě před nějakými 100 lety, za císaře pána, mít za jménem „von“ něco znamenalo!

Takže to vypadá, že se v Titově sboru někteří zřejmě vytahovali svým původem. Jenže žádný glejt na to nikdo neměl, neboť jediná židovská matrika pro lidi urozeného původu se vedla v jeruzalémském chrámu. Ten ovšem v době, kdy byla epištola sepsána, už neexistoval, neboť jej před lety vyplenili Římané při dobytí města.

A tak křesťanům Titova sboru kdesi v dnešním Turecku nezbývalo nic jiného, než lovit v paměti. Ale

paměť je křehká rostlinka, takže šlo spíš o kreativní činnost, jejíž výsledky se nedaly nijak ověřit. Nejspíš pouhé legendy. Proto ty hádky.

Ale i kdyby nakrásně někdo přesvědčivě prokázal, že pochází z rodu dejme tomu nějakého slavného proroka, kněze či dokonce snad krále, cožpak by z toho automaticky vyplýval nárok na významější postavení nebo funkci ve sboru?

Kdepak, takhle přece církev Páně nefunguje. Ostatně, Ježíš říkal svým učedníkům: Kdo chce být velký ať je služebníkem všech. Sám se také nikdy žádným slavným rodokmenem před lidmi nevykazoval.

Když jednou kázal doma v Nazaretu, lidi si mezi sebou říkali něco ve smyslu: „Na co si to tady ten Ježíš hraje? Vždyť je to syn zdejšího tesaře, žádná významná rodina!“

Jo, jo. Žádný prorok není vítán ve své vlasti. Lidé dají na původ víc, než si myslíme.

Jenže v Kristově společenství to funguje jinak. Nezáleží na rodokmenu, ale na vanutí svatého Ducha, který každého uschopňuje ke službě, jak sám ráčí.

„Hádky o rodokmeny jsou prostě hloupé, zbytečné a k ničemu,“ čteme v epištole a jsme rádi, že u nás prezident Masaryk šlechtické tituly zrušil už před 100 lety.

Je tu ale jeden zádrhel. Matouš i Lukáš na začátku svých evangelií uvádějí rodokmen Ježíše Krista. A my se ptáme: Je to nutné, vážení evangelisté?

Ježíš sám se žádným rodokmenem přece neoháněl. Nezáleží spíš na tom, co říkal a jak jednal, než jaký měl původ? A navíc, každý z těch dvou rodokmenů je jiný! Těžko v nich naleznete shodu. Spíš to vypadá, že jsou to jen legendy.

Křesťané v dalších stoletích budou o nich vést spory, budou se snažit je nějak sladit dohromady, budou se hádat. Není to zbytečné a k ničemu? Má tohle Ježíš a jeho radostná zvěst zapotřebí?

Na druhou stranu, abychom nebyli k evangelistům příliš příkří, třeba to mysleli dobře. Mít dobrý původ také není k zahzení. Nemyslím teď na lepší postavení, prebendy a prestiž. Když má někdo dobrý rodokmen, výnamné a zasloužilé předky, pak lze předpokládat, že půjde ve stejných šlépějích.

Ovoce nepadá daleko od stromu, praví přísloví. Když je strom náležitě vyšlechtěný, pak bude ušlechtilé i ovoce.

Třeba si dal Matouš práci se sestavením rodokmenu právě proto, aby v Ježíše lidé, kteří na rodokmeny dají, mohli snáze uvěřit. Řeknou si: „No, jestliže má Ježíš takovéhle významné, zasloužilé a kvalitní předky, pak není důvod, abychom nevstoupili do jeho církve také my. Vždyť my jsme také z dobrého těsta a tak se do té vybrané společnosti budeme jistě hodit.“

Jenže, právě takhle to, sestry a bratři, není. Kdyby se takový nějaký hledač dobrého původu do Matoušem sestaveného Ježíšova rodokmenu začel, vstávaly by mu na hlavě vlasy hrůzou. Nejenže jsou tam vyjmenováni různí králové, kteří za moc nestáli, věřili pověrám a na lidi ani Hospodina nebrali ohledy, jsou tam uvedeny dokonce i ženy!

Matouš je do seznamu dává schválně, vůbec je nemusel zmiňovat, protože tenkrát rodovou linii drželi jen a pouze muži. Vypadá to, že celý ten Matoušův rodokmen je jedna velká provokace. Nejenže je to seznam všelijakých, určitě ne ideálních panovníků, nejenže zmiňuje i ženy, které by přece v řádném rodokmenu neměly hrát žádnou roli, ony ty ženy, navíc, mají velice, ale velice

pochybnou pověst!

No jen si vezměte takovou Rachabu. To byla, prosím pěkně, kananejská kněžka, která se kdysi v Jerichu v nějakém tamním pohanském chrámu živila posvátnou prostitucí! Stala se součástí Izraelského lidu jenom proto, že mu pomohla, když obléhal její město. Dobrá, pomohla, když bylo nejhůř, ale proč jí musel Matouš v Ježíšově rodokmenu zmínit, zrovna jí, cizinku a lehkou děvku?

A nebo Rút. Další cizinka. Moábka to byla. A nebo zmínka o ženě Uriášově. Když už jí chtěl Matouš mermomocí zařadit do seznamu, proč nezaznamenal její jméno Batšeba? Ne, to on schválně napíše „žena Uriášova“, aby bylo zřejmé, že původně nepatřila králi Davidovi, ale jeho vojevůdci, kterého král nechal zlikvidovat, aby měl Batšebu jen pro sebe. A navíc byla Batšeba Chetejka, taky cizinka.

Žádná sláva, tenhle Ježíšův rodokmen. Není na co být pyšný, Ježíši!

A v tom to právě je. Ježíš pyšný není. Je pokorný král, který se ponížil do té míry, že vzal za svůj rodokmen nás všech. Rodokmen všelijak ušpiněný, umolousaný, potrhaný. Prostě žádná sláva.

Nemáme být na co hrdí, a když se tak snad tváříme a myslíme si, že ten náš rodokmen je skutečně nejepší, pak je to jenom prázdná legenda.

Boží Syn vstoupil do dějin našeho světa, do naší neslavné historie, ne aby ji pozvedl, ale aby ji od základu změnil. Proto počínaje Kristovým narozením počítáme nový letopočet.

Evangelista Matouš si dal s Ježíšovým rodokmenem skutečně práci. Seřadil jednotlivé předky tak, aby mezi Abrahámem a Davidem, Davidem a Babylónským zajetím a mezi Babylónským zajetím a narozením Spasitele bylo vždycky dvakrát sedm generací.

Dokonce musel několik předků vynechat protože by se mu tam nevešli.

Výsledek je ale impozantní. Když se to dá dohromady, vychází to od Abraháma k Ježíšovi na celkem 6 x 7 generací. Sedmička je číslo plnosti, to ví každý. Je přece sedm dní v týdnu. Ježíš je tak na začátku sedmé řádky generací.

Matouš chce svým čtenářům a posluchačům říct, že se narozením Spasitele ocitli na samém vyvrcholení dějin.

Ježíšem se začíná počítat sedmá, tedy konečná generace. Generace, která už nestaví na domnělých zásluhách nebo spíše na nedostacích, chybách a zradách předků, ale na Kristu.

No vida. Tak to nejdřív vypadalo, že se Matouš nechal posednout honbou za rodokmeny, což, jak známo, pokud se tím chce někdo povyšovat nad druhé, vede k hádkám, je to zbytečné a k ničemu.

Ale Matoušovi šlo přesně o pravý opak. Bůh se v Ježíši Kristu ponížil, stal se jedním z nás, vzal za svou i naši všelijakou minulost a to nás vede k sounáležitosti, vytváří to novou situaci, nové poměry, nový svět.

Svět kde už nezáleží na rodokmenu, na původu, národnosti, ba dokonce ani na vlastní minulosti, ale na tom, jak se teď a tady snažíme navazovat na zakladatele poslední generace lidstva, pravého člověka a pravého Boha Ježíše Krista.

PeČ

SPCH 7. 1. 2018

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Česká republika nebo facebookovou skupinu Zpravodaj baptistických sborů](#)